

Tâm tư của kẻ tha hương và vấn đề tái thiết Việt Nam

Biến cố 75 đã làm cho mọi gia đình chúng ta gặp những xáo trộn đau thương không tránh được: con mất cha vợ mất chồng, bà con gần bị tù đầy hay mất tích trên đường vượt biển, gia đình tan nát ... phân ly, ai cũng có tâm trạng chán chường vì những mất mát lớn lao đó. Tâm trạng buồn chán của mỗi người một khác, những người ra đi sau 75 có những u buồn thấm thía hơn những người ra đi trước vì đã thấy tận mắt những “cảnh đời đổi trắng thay đen” tại các trại tù cải tạo hay trong những lúc cùng nhau trở lại làm việc bắt đầu dĩ vãng với cộng sản. Đến nay ai cũng đều muốn quên đi cái dĩ vãng đau buồn ấy và cũng không muốn nhắc lại hành động không mấy tốt đẹp kẻ trước người sau “bỏ chạy”! Quên đi để chỉ lo vật lộn với cuộc sống mới bấp bênh nhiều lo lắng đủ thứ ở xứ người ..., nhưng ...

Vừa rồi một số AH đi du lịch ở các nước láng giềng Việt Nam về kể lại những tiến bộ nhanh chóng của các nước này mà lòng mình xe lại. Nước mình đâu có thiếu gì tài nguyên để phát triển mà nay đã bị xếp vào một trong những nước nghèo nhất, bởi vì đâu? Miền Nam tuy có xây dựng trong thời kỳ chiến tranh nhưng đã bị chậm lại vì những xáo trộn chính trị triền miên, Miền Bắc thì không có một dự án phát triển kinh tế nào ra hồn vì cộng sản đã áp dụng chính sách độc tài vô sản làm cho giới công thương kỹ nghệ gia và trí thức đều bị tiêu trừ hết; tại miền Nam sau khi tấn chiếm, cộng sản cũng đã cho áp dụng chính sách độc tài

tương tự như ở miền Bắc, dùng bạo lực để đánh tư sản mại bản, lại nữa cộng sản đã không biết tận dụng những phương tiện còn lại để bảo trì những cơ sở có sẵn để phát triển thêm khiến cho quê hương đã rách nát lại càng nát rách hơn.

Tuy có mặc cảm và không muốn làm gì nữa nhưng tôi không thể nào quên đất nước Việt Nam, nơi đó tôi đã được sinh ra và lớn lên với bao kỷ niệm vui buồn, tôi lại thấy có bốn phận phải làm một cái gì đó cho quê hương, nhưng làm được gì bây giờ trong lúc mình đang còn ở hải ngoại, có về được bên nhà đâu mà làm, mà dù có về cũng không thể làm được vì mình đã từng cộng tác với cộng sản rồi kia mà, có làm gì được đâu? Không làm gì được thì lấy giấy bút ra vẽ bản đồ và soạn bài “tái thiết Kiều lộ Việt Nam”. Thật ra, đây không phải là chương trình hay dự án gì cả mà chỉ là một “hồi ký kỹ thuật” nhớ đâu viết đấy, ghi chép những gì đã có, những tài nguyên thiên nhiên của đất nước cũng như những gì chúng mình đã thực hiện tại miền Nam trước đây. Nhìn về quá khứ rồi hướng về tương lai tôi thấy có nhiều vấn đề phức tạp:

— Ở bên Tây mà nói chuyện bên Tàu thì không thực tế, lập chương trình và dự án tái thiết mà không hiểu rõ tình trạng tại chỗ thì dù có hay ho đến mấy cũng không thực hiện được. Thống kê cổ định về tài nguyên trong nước như danh lam thắng cảnh, di tích lịch sử hay thời tiết thì có thể dùng được nhưng thống kê dân số, hành chánh thương

mai, lợi tức quốc gia v.v. thì không đủ chính xác để nghiên cứu ...

— Chính sách trọng “hồng” khinh “chuyên” hiện thời của cộng sản đã làm cho số lớn chuyên viên cũ của miền Nam bỏ nước ra đi khiến cho nước ta bị thiếu cán bộ kỹ thuật một cách trầm trọng; cán bộ kỹ thuật miền Bắc vào thì sự hiểu biết quá ấu trĩ, số thanh niên còn lại hiện thời trong nước thì không được huấn luyện đầy đủ để trở thành cán bộ xây dựng mà đã truy lạc ham chơi vì không có tương lai.

— Các chuyên viên cũ tại hải ngoại thì nay tuổi đã về chiều không thiết tha đến thế sự nữa, thanh niên trẻ thì lần lần quên tiếng Việt vì đã theo bố mẹ di tản hay vượt biên khi còn bé tí tẹo; Đây cũng là mối lo không nhỏ của các bậc làm cha mẹ hiện nay. Không lẽ chúng mình đề nghị sử dụng thông dịch viên biết đủ các thứ tiếng để các chuyên viên trẻ “quốc tế” hiểu nhau qua anh thông ngôn đó hay đề nghị mở lớp dạy tiếng Việt cho những chuyên viên “quốc tế gốc Việt” này trước khi về nước?

— Vấn đề tài chánh cũng là mối lo ngại cho những ai đang nghĩ đến việc tái thiết, kiểm tiền dáu ra khi khối tiền tệ trong nước đang bị lạm phát trầm trọng, dù chỉ thực hiện những dự án nhỏ cũng không đủ khả năng, đi vay thì ai đại gì cho kẻ “vô sản” vay, kêu gọi đầu tư của các giới tư bản tài phiệt và yêu cầu viện trợ có điều kiện của các nước bạn thì cũng cần xét lại để tránh những phiền phức về sau.

— Và còn nhiều vấn đề khác, nhân sự có kỹ thuật có không kém khúc mắc kể ra đây chỉ sợ làm cho quý AH thối chí thêm.

Những sự kiện thực tế trên đã làm cho tôi suy nghĩ nhiều đôi khi ngồi chờ người ra hàng giờ tưởng chừng như mình đang trở về với quê hương ... tôi đang mang nặng tâm tư của một người Việt một trăm phần trăm, xót xa cho số phận của đồng bào trong nước và vận mệnh của tổ quốc. Tôi mơ màng ...

... “Về lại bản đồ Việt Nam với những xa lộ rộng thênh thang từ mũi Cà Mau đến Ai Nam Quan, từ Đồng Tháp lên Cao Nguyên dọc theo dãy Trường Sơn xuyên qua núi rừng Việt Bắc, từ những cánh đồng phì nhiêu ven biển đến tận xóm làng hẻo lánh Cao nguyên; rồi lại về thêm những lần chấm đen cho hệ thống xe điện ngầm ở các tỉnh miền Trung và Bắc bảo đảm lưu thông nhanh chóng và liên tục trong mưa bão và giao thông đường biển đường sông và đường hàng không bị gián đoạn; Hệ thống xe lửa xuyên Việt hai chiều với những đầu máy nguyên tử; những đập nước vĩ đại rải rác khắp nơi với những nhà máy thủy điện chạy suốt ngày đêm để thấp sáng xóm làng và đem nước tưới ruộng vườn cho non sông luôn được tươi thắm; những hệ thống kinh rạch và những đê điều kiên cố với những trạm bơm khổng lồ biến vùng U Minh Đồng Tháp thành những cánh đồng xanh tươi bát ngát bao la như có một dự án “Zuiderzee” của Hòa Lan trên đất Việt; những hải cảng

và phi cảng tối tân xuất nhập tàu bè bốn phương đến và đi như bướm bướm; những nhà máy kỹ nghệ mọc lên như nấm khắp núi rừng và ven biển, âm âm nhả khói không ngừng; những trung tâm du lịch với những khách sạn chọc trời sang trọng thu hút những du khách bốn phương đến thăm viếng và chiêm ngưỡng những di tích lịch sử của các anh hùng liệt sĩ đã có công gây dựng non sông suốt hơn bốn nghìn năm lập quốc ...

Tôi mơ tiếp thấy như có một phép lạ biến nước Việt Nam thành một nước “Việt Nam Mới” có một chính sách trị dân không bá đạo độc tài với những con người mới không hận thù ganh ghét hẹp hòi hay câu nệ, không có sát phạt nhau vì quyền lợi cá nhân, không có chiến tranh tương tàn, không có cướp bóc du đảng mà chỉ có tình thương bao la đầy lòng nhân ái vị tha; từng lớp thanh niên nam nữ vừa có tài vừa có đức một lòng cùng chung nhau xây dựng quê hương.”

Tiếng động cơ của chiếc xe buýt ngoài đường đã kéo tôi trở về với thực tại, tôi vội vàng chạy nhanh cho kịp chuyển xe đến sở.

Khí lạnh ban mai của thành phố San Francisco làm cho lòng tôi tê tái thêm. Tôi như người lữ khách tha hương, vẫn cứ lê bước trên con đường dài vô tận đầy sương sa mù mịt với những mơ ước không bao giờ đến.

TÔN THẤT NGỌ